

til enhver tid valgte Folketing at bestemme, i hvilket omfang der skal være adgang til at reklamere og på hvilken måde«.

Mogens Koktvedgaard har tillige i en artikel i Juristen 1982, side 179 ff, redegjort for lægemiddellovens reklamebestemmelser. I den i øvrigt ganske grundige gennemgang af dette regelsæt nævnes grundlovens § 77 overhovedet ikke – hvilket også er anført i Justitsministeriets notat. At Mogens Koktvedgaard i en artikel i dagbladet Børsen efterfølgende har hævdet, at lægemiddellovens reklamebestemmelser er i strid med grundloven, skaber efter Forbrugerrådets opfattelse ingenlunde grundlag for en ophævelse af disse regler.

Peter Germer har i bogen »TV-reklame i retlig belysning« (1984) argumenteret for, at den forfatningsretlige ytringsfrihedsbeskyttelse omfatter kommercielle ytringer, men hans

synspunkter er underkendt ved Vestre Landsrets dom af 3. juni 1988, UFR 1988 s. 784, som udtrykkeligt fastslår, at det tidligere forbud mod reklame i lokalradiovirksomhed ikke var i strid med grundlovens § 77.

Forbrugerrådet finder det i denne forbindelse væsentligt at understrege, at reklameregulering således ikke er en regulering af ytringsfrihed som politisk frihedsret og menneskeret, men af erhvervsfriheden, som netop ikke er absolut og immun over for forhåndskontrol.

Yderligere skal Forbrugerrådet bemærke, at den EF-retlige regulering af lægemiddelreklame ikke udelukker opretholdelsen af en ordning baseret på forhåndsgodkendelse.

Til orientering om Forbrugerrådets holdning i øvrigt til det aktuelle lovforslag om lægemiddelloven vedlægges høringskrivelse til Sundhedsministeriet af 9. november 1992.

Med venlig hilsen

SØREN GECKLER
afdelingsleder